

Balkondaki Fısıltı

Rasim ÖZDENÖREN

Ben de o delilerden biri miyim diye düşünmeye başlıyorum.
Bana yöneltilmiş o tuhaf bakışlar ürkütücü, ürpertici...

Ne zaman ona doğru elimi uzatsam elim boşlukta kalıyor. Her günüm Cuma oluyor. Her Cuma ona selamımı gönderiyorum. Yılmadan, yılgınlığa düşmeden. Boşluğa bırakılmış bir selam gene de muhatabını bulur mu diye kaygılandığım olmuyor değil. Ancak ben, bana düşeni yapıyorum. Bana düşen ona selamımı göndermek...

Bu sabah karşılaştım onunla.

Arkamdan, duyulmayacak kadar uzak bir fısıltı, bu fısıltıyı ancak bir kedi işitebilir, bir de kulak zarı onun sesine ayarlanmış olarak duran âşığın kulağı...

– Merhaba...

Bütün o uzak tren yolculuklarından sonra, bütün o dağ taş demeden kendini yola vuran serserinin yorgun omuzlarında taşınamaz ağırlıktaki sevginin çıldırtıcı gölgesinde işitilen fısıltı... Asırlar önce bu ses yanan çalılıkların arasından işitilmişti... Belki hâlâ yüzyılların gerisinden o fısıltıydı işittiğim. Acaba başımı çevirsem miydi? Acaba başımı çevirdiğimde onu görecektim miydi? Bu fısıltı eğer bir rüyaysa bütün ömrüm bir kez daha mahvolabilirdi. Kimse bilmeseydi de... Kendim bile bilmeseydim de... Rüyanın beni aldatmışlığına mı yanmalıydım o zaman, yoksa yalan bir rüyayı rüya sanmışlığına mı, yoksa rüyalarda görülen yalanlara mı? Hayır, bunu asla sınamak istemiyorum. Çünkü sevgili sınanmaz. Sınanmamalı. Hayır, onu yoklamak için değildi dudaklarımdan çıkan nefes, sınamak için hele, asla! Yalnızca dudağımın kıpırdadığını hissetmek istemiştım. Derin bir ıslık hâlinde... Ancak bir kedi kulağının dikkatini yöneltebileceği bir soluğun solgunlaşan son demi hâlinde:

– Evet...

Gümbürdeyerek raylara kapanan çelik tekerlerin takırtıları arasında böyle bir fısıltıyı işitmek imkân dâhilinde miydi? Bilemiyorum.

Ancak adımın aynı fısıltıyla ünleneceğini işitmek istiyorum. Beklediğim fısıltı kulağıma çalınıyor.

Şimdi yüz yüze duruyoruz. Ortada şekillenen:

– Merhaba, fısıltısı... Fakat bu fısıltı onun dudaklarının arasından mı dünyaya yayılıyor, yoksa ben mi fısıldıyorum, yoksa ikimizin dışında duran bir ses mi çalınıyor kulağıma, belli değil.

Her şeye rağmen neşelenmem lazım.

Hülyamda da işitmiş olsam o fısıltıyı ve hülyamda da görmüş olsam o yüzü şen şakrak kahkahalarımı semaya salmalıyım. Konuşuyor, diyor ki:

– Düşümde bir şiir gördüm. Sendin. Saçların lavanta kokuyordu. Sendin. Odamın duvarına tırmanmıştın. Duvarımı siliyordun. Ordaydın. Sendin.

Bu kadarı yeterdi bana. Gece baskınları, kâbuslar, reddedilmem umurumda olmazdı artık.

Kendimi sokaklara vurabilirdim. Kendi küçük insanlarımla arasına karışıp onların arasında onu arayabilirdim

Yürüyüp geçtim gecelerin üstünden, bütün çatışmaları arkamda bırakarak... Bir tek o gülümseyişi aklımda tutup ona sımsıkı sarılarak...